

Νίπελ

Τ.5~πρώτο δεκαπενθήμερο νοέμβρη '99

έντυπο δρόμου του συνδικάτου σαλαδόρων

"τα προβλήματα είναι σαν τις γκαζιέρες..."

όλα πάνε μια χαρά, μέχρι που σκάνε"

ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ

Τελείωσε στις 2-11 η δίκη του **αναρχικού Κ. Μητροπέτρου**, ο οποίος είχε συλληφθεί το Νοέμβρη του '98 και ήταν προφυλακισμένος μέχρι τώρα, κατηγορούμενος για τη συμμετοχή του στην πορεία ενάντια στους φασίστες, τον Ιούνη '98. Η πορεία είχε οργανωθεί μετά τη δολοφονική επίθεση φασιστών σε συμπαρασάτες του αγώνα των καθηγητών και των αδιόριστων. **Ο Μητροπέτρος καταδικάστηκε τελικά για κατοχή εκρηκτικών και διατάραξη κοινής ειρήνης σε 5,5 χρόνια φυλάκισης, άσκησε όμως έφεση και αφέθηκε ελεύθερος**, χάρη στον ανασταλτικό χαρακτήρα της έφεσης. Στον Κ. Μητροπέτρο επιβλήθηκαν οι περιοριστικοί όροι της εμφάνισης κάθε 1 και 15 του μήνα στο αστυνομικό τμήμα και της εγγύησης 400.000 δρχ.

ΟΛΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ

Την ερχόμενη Δευτέρα 8 Νοέμβρη γίνεται στη Θεσσαλονίκη η δίκη που αφορά τη δημόσια διαπόμπευση και χλευασμό, το Μάρτη του '96, του βουλευτή της Ν.Δ. Π. Καμμένου, γνωστού μαϊντανού των τηλεοπτικών talk show αλλά, κυρίως, γνωστού ειδικού του πατριωτισμού και του τρομοθεάματος. Αξίζει για πολλούς λόγους να θυμηθούμε τα πώς και τα γιατί αυτής της υπόθεσης καθώς αγγίζει πολλές από τις πτυχές του τρόπου με τον οποίο σκέφτονται και δρουν οι μηχανισμοί της εξουσίας.

μέρες '96...

Μέρες τις οποίες ο κοινωνικός ανταγωνισμός τις κάνει γοητευτικές καθώς ορθώνει το ανάστημά του στη νεοφιλελεύθερη ή, καλύτερα, σοσιαλ-φιλελεύθερη ολομέτωπη επίθεση που έχει εξαπολύσει η κυριαρχία. Οι αγρότες κλείνουν τους δρόμους για εβδομάδες, απεργίες και διαδηλώσεις κλείνουν τις πόλεις, οι φυλακισμένοι ξεγεύονται, η ριζοσπαστική νεολαία είναι στο δρόμο με αποκορύφωμα την κατάληψη του πολυτεχνείου στην Αθήνα και της Θεολογικής στη Θεσσαλονίκη.

Αλλά και τα αφεντικά δε μένουν με σταυρωμένα χέρια. Οι μπάτσοι έχουν πολύ δουλειά να παραδώσουν στους δικαστές, οι οποίοι δουλεύουν και υπερωρίες για να αντεπεξέλθουν στο φόρτο εργασίας. Οι αγρότες με τα πολυάριθμα δικαστήρια, οι 504 συλληφθέντες του πολυ-τεχνείου, οι τέσσερις της καμάρας που δικάζονταν μέχρι τις δύο τα ξημερώματα Κυριακής, όπως και οι φυλακισμένοι μέσα από την καταστολή της εξέγερσης αλλά και αναρχικοί με δικαστικές σκευωρίες στην πλάτη, κάτι παραπάνω θα θυμούνται για εκείνη την εποχή. Οι κοινωνικοί αγώνες καταστέλλονται ενώ γίνεται παράλληλα προσ-πάθεια να δυσφημιστεί ο αντικυριαρχικός χώρος, να παρουσιαστεί ως χώρος επαγγελματιών της βίας που δεν έχουν σχέση με την ίδια την κοινωνία και τους αγώνες της. Δεν αρκούνται όμως μόνο σε αυτά τα "ημίμετρα". Είπαμε ότι η επίθεση ήταν - και είναι - ολομέτωπη και έτσι το βαρύ πυροβολικό του πατριωτισμού, δε θα μπορούσε να λείπει από αυτήν. Η λεγόμενη "κρίση στα Ίμια" μετατρέπεται σε "δούρειο ίππο" της κοινωνίας που αντιστέκεται, και την οδηγεί στην άλωση από τα αφεντικά. Τα "εσωτερικά" προβλήματα και οι "μικροδιαφωνίες" εκμεταλλευτών και εκμεταλλευόμενων πρέπει να παραμεριστούν στο όνομα του "εξωτερικού" εχθρού. Το δηλητήριο του πατριωτισμού ποτίζει την ελληνική κοινωνία οδηγώντας την στην επαναστοίχιση πίσω από τις σημαίες των αφεντικών.

Στη Θεσσαλονίκη ο αντικυριαρχικός χώρος προσπαθεί και ως ένα βαθμό καταφέρνει, να συγκροτηθεί και να αρθρώσει το δικό του λόγο γύρω από όλα όσα συμβαίνουν, ενώ σύντομα καταλήγει να συγκρούεται με όλες τις δυνάμεις με την απάτη της εθνικής ενότητας δημιουργώντας και το αντίστοιχο κλίμα μέσα στην πόλη. Ο Π. Καμμένος, από τους πιο φανατικούς θεωρητικούς -και όχι μόνο- της ιδεολογίας του πατριωτισμού αλλά και του τρομοθεάματος (της άλλης όψης του νομίσματος της επαναστοίχισης πίσω από τις σημαίες των αφεντικών, του "εσωτερικού" εχθρού) δε θα μπορούσε παρά να πρωτοστατεί στην επίθεση των αφεντικών. Στην προσπάθειά του λοιπόν να βοηθήσει την ακροδεξιά ΠΕΟΦ σε μια εκδήλωσή της, βρίσκεται αντιμέτωπος με το παραπάνω κλίμα. Πηγαίνοντας στο χώρο της εκδήλωσης "έφαγε πόρτα".

μέρες '99...

Πολύ νερό κύλησε στο αυλάκι από τότε. Νερό που δίνει τη δύναμη στο μύλο της σοσιαλ-φιλελεύθερης επίθεσης να μπορεί να υπερη-φανεύεται ότι, αφού έχει αλέσει σχεδόν όλες τις κοινωνικές αντιστάσεις, είναι έτοιμος να γευτεί τους καρπούς της Ευρωπαϊκής του ενοποίησης. Τραπεζοϋπάλληλοι, αγρότες, εκπαιδευτικοί, μαθητές και πολλοί άλλοι γεύτηκαν την αδιαλλαξία της εξουσίας και την πίκρα της ήττας. Μιας ήττας για την οποία δε χρειάστηκε πολύς κόπος. Η έλλειψη συνολικής αμφισβήτησης του κόσμου της κυριαρχίας από την πλευρά των εκμεταλ-λευόμενων,

η έλλειψη οποιασδήποτε ενότητας και οράματος, τους έκανε ιδιαίτερα ευάλωτους.

Το υπερόπλο μάλιστα του πατριωτισμού -με μια μικρή παρένθεση, εκείνον τον πώς τον λένε να δεις... α! ναι Οτσαλάν- δε χρειάστηκε. Μάλλον γιατί αντικαταστάθηκε από ένα άλλο. Από το όπλο του χρηματιστηριακού τζόγου. Η προσωρινή ανακατανομή εισοδήματος μέσω του χρηματιστηρίου σε όλα τα κοινωνικά στρώματα στην Ελλάδα, δίνει τις τελευταίες τεχνητές αναπνοές στον ελληνικό μικροαστισμό, ξαναθυμίζοντας μέρες '80 - '85, όταν η έστω περιορισμένη ικανοποίηση της μικροαστικής τσέπης συντηρούσε τον κοινωνικό ύπνο. Μάλιστα ακόμα και τα "αδέλφια μας τους Σέρβους" βομβαρδίσαμε για να μην πέσει το χρηματιστήριο. Το ίδιο άλλωστε συνέβηκε και με τον Οτσαλάν (που τόσο πολύ τον βοήθησε ο κύριος Πάνος) ή ακόμα και τα Ίμια που όπως τα εμφάνισαν για να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντά τους, έτσι και τα εξαφάνισαν κάτω από τα ερείπια του σεισμού της "ελληνοτουρκικής φιλίας" όπως τη λένε τα αφεντικά, κάτω από τα ερείπια του προηγούμενου σχεδίου για καπιταλιστική ανάπτυξη στην περιοχή λέμε εμείς.

Βέβαια τα πράγματα δεν είναι τόσο ήσυχα όσο φαίνονται ή καλύτερα όσο μας τα παρουσιάζουν. Η πρόσβαση στο χρηματιστήριο δεν είναι δυνατή σε όλους. Η φτώχεια συνεχίζει την υπόγεια πορεία της. Οι απόκληροι γίνονται όλο και περισσότεροι όσο κι αν συντηρείται ο κύριος όγκος των μικροαστών. Οι ιδεολογίες του μίσους, του εθνικισμού, του πατριωτισμού, του κάθε μορφής ρατσισμού, συνεχίζουν και αυτές την υπόγεια διαδρομή τους και όσο και αν συγκαλύπτονται για να μη χαλάσουν το επενδυτικό κλίμα, δίνουν συχνά πυκνά το παρόν με δολοφονίες στο κέντρο της Αθήνας και άλλα τέτοια.

Είναι και άλλοι όμως που δεν ησυχάζουν. Κάποιοι που δοκιμάζουν να δώσουν και να συνεχίσουν έναν αγώνα. Να αντισταθούν όχι μόνο στη σοσιαλ-φιλελεύθερη επίθεση, αλλά συνολικά στον κόσμο της ανισότητας. Αυτοί που δίνουν τον αγώνα για μια κοινωνία χωρίς διαχωρισμένη εξουσία. Για μια κοινωνία πολιτικής και οικονομικής ισότητας.

Είναι κι άλλοι... Οι κατασταλτικές αρχές. Οι μπάτσοι και οι δικαστές, που πρέπει να είναι σε ετοιμότητα, μη και ξυπνήσει κανείς και ταραξεί το καλό επενδυτικό κλίμα. Που πρέπει να δείξουν ότι δεν ξεχνούν και ότι δε χαρίζονται. Που στη συγκεκριμένη περίπτωση πρέπει να φροντίσουν για την αποκατάσταση του προσβεβλημένου κύρους της εξουσίας. Οι ένοχοι για τη διαπόμπευση του Π. Καμμένου πρέπει να βρεθούν και το πιο βολικό είναι να βρεθούν ανάμεσα σε όσους, όχι μόνο δεν επενδύουν αλλά και εναντιώνονται έμπρακτα στο υπάρχον. Σε αυτούς που συνεχίζουν να δίνουν έναν αγώνα, Γιατί ειδικά αυτοί οι τελευταίοι θα πρέπει να απομονωθούν από τους υπόλοιπους, να εμφανιστούν ως αντικοινωνικά στοιχεία και επαγγελματίες της βίας, έτσι ώστε ο κοινωνικός ύπνος να μη διαταραχτεί.

